Р Е Ш Е Н И Е
№ 42990

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 07.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **9559** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. Р. А., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2860068 от 20.07.2026 г., издадена от С. Г. С., младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Със заповедта на основание чл. 171, т. 1, б. б) от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, поради отказ да бъде проверен с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози.

В жалбата се поддържа, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, тъй като описаната в нея и в АУАН № 5800208 фактическа обстановка не отговаря на действителната. Жалбоподателят признава, че при проверката е отказал да бъде изпробван с „дръг тест“, като обяснява отказа с прием на медикаменти и добавки и с опасения от отчитане на неверен положителен резултат. Твърди, че е заявил готовност да даде кръвна проба, получил е талон за изследване № 297472 и на 20.07.2026 г., около 17:30 ч., се е явил във В. академия (ВМА), където е дал кръв и урина. Счита, че по този начин е изпълнил изискванията на закона, не е осъществил нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП и липсва основание за прилагане на оспорената принудителна административна мярката. Поддържа, че при липса на нарушение временното отнемане на СУМПС има характер на предварителна санкция. Иска от съда да отмених оспорената заповедта.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява лично, представлява се от адв. К., която

поддържа жалбата. Счита, че с оглед постъпилия от ВМА протокол от извършено изследване на биологична проба, оспорената заповед не отразява действителната фактическа обстановка. Излага съображения, че установената с лабораторното изследване употреба на наркотично вещество би могла да бъде основание за друга заповед и има значение за евентуално наказателно производство, но не може да обоснове законосъобразността на мярка, приложена за отказ от изследване. По делото е представен договор за правна защита и съдействие.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и не изпраща представител в съдебното заседание. В постъпилите на 07.10.2026 г. писмени бележки, чрез юрк. К., оспорва жалбата. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган при спазване на изискванията за форма и административнопроизводствените правила. Счита, че фактите са описани достатъчно конкретно, правото на защита е осигурено и материалноправните предпоставки са установени. Позовава се на доказателствената сила на АУАН по чл. 189, ал. 2 ЗДвП и на самостоятелното значение на отказа от проверка. Излага доводи за превантивния характер на мярката и съответствието ѝ с целта на закона. Претендира юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

С. градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 20.07.2026 г. срещу В. Р. А. е съставен Акт за установяване на административно нарушение, серия GA № 5800208. В него е отразено, че на същата дата, около 15:45 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към ул. „4-та“, жалбоподателят управлява собствения си лек автомобил „Ш. Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС] . При извършената непосредствено преди жп прелез „О.“ проверка водачът отказал да му бъде извършена проверка с тест DRUGTEST 5000, с фабричен № ARLN-0103, за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 297472 за ВМА и са предоставени седем холограмни стикера. Посочено е, че водачът е сам в автомобила. В акта деянието е квалифицирано по чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП. АУАН е подписан от актосъставителя, свидетеля очевидец В. И. Н. и жалбоподателя, на когото е връчен препис на 20.07.2026 г.

Въз основа на АУАН е издадена оспорената Заповед № GPAM-2860068 от 20.07.2026 г. В нея изрично е посочен съставеният АУАН и е възпроизведено описанието на управлението, мястото на проверката, използвания тест и отказа на водача да бъде проверен с него. Отразени са издаването на талона за медицинско изследване и предоставянето на стикерите за ВМА. Наред с фактическото описание, при изписването на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП е включен и текст за неизпълнение на предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване. В разпоредителната част на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е постановено временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 20.07.2026 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена чрез административния орган на 22.07.2026 г. с вх. № 433200-89094. В преписката се съдържа и отделно възражение от същата дата срещу АУАН, в което жалбоподателят също признава отказа от проверка с тест и се позовава на дадените във ВМА биологични проби. Приложена е и Заповед № GPAM-2860069 от 20.07.2026 г., която е отделен административен акт и не е предмет на настоящото оспорване.

В изпълнение на Определение № 32215 от 14.08.2026 г. по настоящото адм. дело № 9559/2026 г. от ВМА са изискани данни за лабораторното изследване по талон № 297472. С писмо от ВМА,

постъпило в съда на 03.09.2026 г., е изпратен заверен препис от протокол за химикотоксикологично изследване, лаб. № 7137/2026 г. В протокола са индивидуализирани предоставените проби кръв и урина със стикери, съответстващи на талон № 297472, като е отбелязано постъпването им на 20.07.2026 г. Отразени са отказът от предварителна проверка с техническо средство/тест в 15:45 ч. и медицинско изследване в 17:45 ч. на същата дата. Според заключението в кръвната проба е установен специфичният метаболит карбокси-Д^{9}-ТНС, доказващ употреба на наркотично вещество тетрахидроканабинол.
Съдът кредитира представения от ВМА документ. Той установява, че жалбоподателят действително е предоставил биологични проби по издадения му талон. Същевременно същият доказва, че В. А. е управлявал МПС след употреба на наркотично вещество.
По делото са представени Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на службите за контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица да прилагат принудителни административни мерки, както и Заповед № 513з-9797 от 13.09.2024 г. за преназначаване на С. Г. С. на длъжност младши автоконтрольор II степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Приета е и справка картон на водача.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от адресата на акта, чиито права са засегнати от него, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол по чл. 172, ал. 5 ЗДвП, поради което е процесуално допустима. Местно компетентен е Административен съд – София-град съобразно постоянния адрес на жалбоподателя и чл. 133, ал. 1 АПК.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът извършва проверка на всички основания по чл. 146 АПК, като по силата на чл. 170, ал. 1 АПК ответникът следва да установи фактическите основания на акта и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Доказателствената сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП е оборима и не освобождава съда от задължението да обсъди всички събрани доказателства, включително представените от ВМА данни.
На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП мярката се прилага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона или от оправомощени от тях длъжностни лица. С т. 1.3 от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП. С т. 1 от Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да прилагат мерките по чл. 171, т. 1 ЗДвП. Качеството на издателя като младши автоконтрольор в този отдел се установява от кадровата Заповед № 513з-9797 от 13.09.2024 г. Следователно оспореният акт е издаден от материално, териториално и персонално компетентен орган.
Спазена е изискуемата писмена форма. Заповедта съдържа издателя, адресата, конкретно фактическо описание на отказа от тест, правното основание на мярката, разпоредителна част, подпис и указания за обжалване. В съвкупност заповедта и изрично посоченият в нея АУАН позволяват да се установят конкретното поведение и приложената законова хипотеза, без неяснота относно предмета на защитата.
Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят отмяна на акта. В случая не се спори, че оспорващият е отказал извършването тест за наркотични вещества при извършената проверка. Жалбоподателят е получил АУАН и талон за медицинско изследване и е осъществил защита чрез възражение и жалба. Правното значение на

последващото предоставяне на биологична проба е въпрос по приложението на материалния закон и следва да бъде разграничено от доказаността на този отказ.
Предвид изложеното оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.
Налице са и материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, като при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Хипотезите са алтернативни, като за приложението на мярката е достатъчно осъществяването на една от тях. За приложението на цитиранат норма са релевантни качеството на водач, отправеното искане за проверка с тест и отказът тя да бъде извършена. Видно от данните по делото отказът от тест е отразен в АУАН, талона за изследване и в оспорената ЗППАМ. Следва да се посочи, че АУАН е официален свидетелстващ документ и по аргумент от чл. 189, ал. 2 ЗДвП констатациите му имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая всички констатации отразени в АУАН се подкрепят от останалите доказателства и не са оборени в хода на съдебното производство. Напротив, в жалбата и във възражението срещу АУАН жалбоподателят изрично заявява, че е отказал теста за наличие на наркотични вещества, като единствено оспорва правните последици от отказа.
Неоснователен е доводът, че даването на кръв и урина във ВМА, води до незаконосъобразност на оспорената заповед. Както бе посочено по-горе разпоредбата чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са алтернативни, като отказът от тест за наркотични вещества е достатъчно и самостоятелно основание за приложението на мярката. При изброяването на основанията за административна принуда законодателят е използвал алтернативната връзка „или“. Поради това не е необходимо наред с отказа от тест да е налице и отказ от лабораторно изследване. При доказан отказ от тест, предоставянето впоследствие на биологични проби не променя вече осъществения факт, на който органът е основал приложената мярка. Във връзка с гореизложеното следва да се приеме за безспорно установено, че жалбоподателят е осъществил процесния отказ. Това са единствените правнорелевантни факти, които трябва да бъдат установени с оглед законосъобразното налагане на процесната ПАМ и същите са установени по безспорен начин.
Не води до друг извод и позоваването на приемани медикаменти и добавки и на опасения от фалшиво положителен резултат. Не се твърди и не е установено физическо състояние, обективно възпрепятстващо извършването на теста. Посочените причини обясняват личните съображения за отказа, но не го превръщат в липса на отказ и не създават законово изключение от чл. 171, т. 1, б. б) от ЗДвП. Още повече, че в случая резултатите от кръвната проба не сочат употреба на медикаменти, а употреба именно на наркотично вещество.
Неоснователно е и позоваването на посочената в заповедта разпоредба на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, включваща неизпълнение на предписанието за изследване с доказателствен анализатор. В

оспорената заповед изрично е посочено, че мярката се прилага поради отказ от тест за наркотични вещества, което е самостоятелно основание за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. б) от ЗДвП. Възражението, че чрез даването на биологична проба е изпълнено медицинското предписание, не опровергава приложимото в случая основание за оспорената административна принуда, тъй като в случая изводът за законосъобразност на заповедта се основава единствено на доказания първоначален отказ.
Неоснователно е възражението, че мярката представлява предварително наказание. Тук следва да се посочи, че принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения, които създават опасност за безопасността на движението по пътищата. Управлението на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества е поведение с висока степен на обществена опасност, поради което законодателят е предвидил възможност за незабавна административна намеса, чрез временно отнемане на свидетелството за управление в случаите, в които водачът откаже да бъде тестван. В този смисъл приложената мярка не е прекомерна, а е именно предвидената в закона правна последица при установяване на съответните факти, поради което същата се явява в съответствие с целта на закона.
Оспорваната заповед е издадена и при спазване принципа на съразмерност заложен в чл. 6, ал. 1 от АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. При установения отказ органът действа при обвързана компетентност. В случая мярката е наложена до решаване на въпроса за отговорността при максимална продължителност от 18 месеца, което напълно съответства с приложимата норма.
По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Не е налице основание по чл. 146 АПК за отмяната ѝ, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.
С оглед изход на спора на жалбоподателя не се следват разноски. Основателно обаче се явява своевременно заявеното искане на ответната страна за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 4 и чл. 144 АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съобразно осъществената писмена защита, липсата на участие на ответника чрез процесуален представител в съдебното заседание и характера на спора, съдът определя възнаграждение в минималния размер от 200 лева, съответстващ на 102,26 евро при превалутиране по чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република Б. и официалния валутен курс 1 евро = 1,95583 лева. Сумата следва да се присъди в полза на СДВР като юридическото лице, в чиято структура е административният орган.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Р. А., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2860068 от 20.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА В. Р. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско

възнаграждение.
Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.
Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: